

Cuprins

intro	5
o sticlă de vodcă	9
o sticlă de bere	16
o sticlă de vin	53
o sticlă de whisky	84
o sticlă de șampanie	97
intermezzo	121
o sticlă de tequila	124
o sticlă de gin	140
o sticlă de cidru	178
o sticlă de absint	217
extro	252

© 2017 Andrei Crisant Duran

© 2017 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Frank11 | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DURAN, ANDREI CRISANT

Felinarium / Andrei Crisant Duran. - București : Editura Herg Benet, 2017

ISBN 978-606-763-096-1

821.135.1

Tipărit în România

În memoria buncii mele, Eva Chivu

intro

*„he is drinking cocktails
he’s drinking everything
he is mixing cocktails
faster than you think.“*

The Mono Jacks – *Go daddy*

Scrie o carte. Scrie o carte despre cât de mult îi urăști pe toți. Scrie o carte în care să spui clar și concis cât de mult îi urăști pe toți. Scrie o carte scurtă. Scurtă și la obiect. Fără brizbrizuri de romancier versat și giumbușlucuri care i-ar mișca doar pe cei inițiați în tainele obscure ale scrisului. Scrie o carte pentru oameni, nu pentru critici. Scrie o carte pentru acum, nu pentru posteritate.

Citește *Fight Club* și *Trainspotting*. Citește-le bine și prost în același timp. Citește-le bine ca să le înțelegi și să ți le însușești. Citește-le prost ca să nu stai să prinzi ideea filosofică din spatele lor, cea care angrenează mecanismul soios și complicat al sufletului lor, al esenței lor. Citește-le doar pentru a putea scrie o carte pentru omul de rând. Pentru omul generației tale, pentru cel care nu are nimic mai bun de făcut într-o după-amiază plictisitoare în care nu își găsește o altă îndeletnicire și nu prevede minții sau trupului său o altă – mai bună – întrebuințare decât să

citească acea carte pe care ai de gând să o scrii. Scrie o carte pentru marea masă, care citește o carte o dată la două, trei, zece luni, care a citit *Fight Club* sau *Trainspotting* doar ca să se integreze într-un curent social, doar ca să se insereze în moda cititului de cărți revoluționare, obscure, promiscue și tăioase. Scrie pentru masa de oameni care ar putea bine mersi să fie subiectul și predicatul poveștilor din *Fight Club* și *Trainspotting*.

Fii tu Chuck Palahniuk-ul sau Irvine Welsh-ul țării tale. Rupe tu dinții din față ai societății în care trăiești, ăia trei dinți rămași în gura cariată a literaturii țării tale, și arată-le că și tu poți să scrii un roman fulgerător, obscur; dur, dar actual și atât, atât de adevărat. Rupe dinții și maxilarele întregii lumi literare cu cartea ta băgăcioasă, urâtă, rea; care, probabil, va fi ecranizată, dar nu de către cine ai vrea tu, ci de către cine se află în treabă.

Scrie-o prost, scrie-o lamentabil, cu pasiune sau cu dezinteres. Scrie-o oricum, în orice fel vrei. Indiferent cum o vei scrie, îți va ieși perfectă.

Adu-ți aminte de Renton, adu-ți aminte de Tyler Durden. Adu-ți aminte de filmele care au transpus aceste cărți; de Brad Pitt, Edward Norton și Ewan McGregor. Adu-ți aminte de ei, căci ei fac parte din cultura ta, din esența ta de viață, globalizată la extrem și infinit de sordidă. Revezi filmele, recitește cărțile. Râzi cu ei; cu toate aceste plăsmuiri de oameni ale autorilor, ale regizorilor, ale actorilor. Revezi-le cu prietenii, cu prietena ta sau prietenul tău, după sau înainte să fi făcut dragoste. Revezi-le singur; revezi-le, dacă mai ai cum, la cinematografe dubioase de cartier. Revezi aceste filme vechi, care au devenit de la lansarea lor embleme cult ale mișcării sociale din care fac parte. Revezi-le și scrie o carte.

Dar scrie o carte despre viața ta, nu a lor; despre existența ta plăcută sau morbidă. Nu încerca să copiezi ce ai citit sau văzut în ele. Lasă-ți imaginația la joacă, în curtea care se află în spatele casei minții tale; dar nu te lăsa sedus de mirajul simplist și la

îndemână al plagiatului. Gândește-te bine înainte să pui pixul pe hârtie sau degetul pe tasta de calculator, căci de-acolo nu mai e loc de întoarcere. Te ține să scrii cartea asta?

Totuși, nu ai prea mult timp de stat pe gânduri, căci s-ar putea să ți-o ia altul înainte, mai sprinten și mai echilibrat în gândire. Fă-ți datoria de scriitor, dacă asta simți că ești și dacă, în sinea ta, te simți în stare.

Scrie-o, termin-o și după aceea fugi în căutarea unui editor. Fugi pe la toți editorii despre care auzi că există, oferă-le pe tavă romanul, gestionează-ți cu cap câștigul și drepturile și fă-te publicat. Te vor refuza la început, te vor înjosi, dar vor vedea potențialul din cartea asta a ta. E o carte pentru toți și toate, nu pentru elitiști. Fă-te publicat. E singura ta șansă către o nemurire trecătoare, temporară; o nemurire a maselor, a acelor scriitori pe care admiratorii și simpatizanții îi uită imediat după ce aceștia dintâi dispar. Scrie în cinstea lor, căci, în scurt timp, și tu vei fi uitat de tine.

Pune mâna pe un carnet și un pix și scrie minim o sută de pagini de fir narativ. Transcrie-le pe calculator, după care apasă PRINT. Așteaptă să vezi cum imprimanta scuipă fiecare coastă și membrană a acestui trup narativ scheletic și pipernicit. Privește-ți cu mândrie odorul cum scâncește expulzat în viață, aruncat în vârtoarea crudă, reală și palpabilă a existenței de roman. Înarmează-te cu răbdare și fugi din ușă în ușă, la fiecare editură. Toți te vor refuza, dar unul sigur te va publica. Unul singur... și va fi de-ajuns.

Zâmbește. Ești deja nemuritor. Ai scris o carte. Vor mai veni și altele, dar bucură-te de acest moment singular și unic în viața unui scriitor; acela în care ai pus piciorul în pragul ușii lumii literare și te-ai autoinvitat în giganticul conac al literaturii universale. Strânge-le mâinile lui Palahniuk și lui Welsh, ca de la american la scoțian la român. Acum ești unul de-al lor. Nu mai există bariere sau granițe. Vorbiți aceeași limbă. Limba nobilă și

mistică a scrisului. Vă bateți pe spate și vă spuneți glume nesărate, după care degustați cu poftă picioarele lungi ale unei domnișoare care abia ce v-a servit cu șampanie la cine știe ce dineu literar.

Zâmbește. Ești scriitor. Ești de-al lor. Zâmbește, căci s-ar putea s-ajungi la Bellu sau la Père Lachaise. Indiferent unde vei ajunge, tu scrie. Scrie cât mai multe cărți. Cărți fără sens, cărți care nu-ți plac, cărți care te oboresc și care te îndeamnă să te sinucizi. Ce să mai, ești artist, ești geniu, îți permiți crize existențiale. Scrie. Scrie-le pe toate, dar cel mai important: scrie cartea asta.

o sticlă de vodcă

*„Glass and petrol vodka gin, it feels like breathing methane
Throw yourself from skin to skin and still it doesn't dull the pain
Vanish like a lipstick trace, it always blows me away
Every cloud is grey, with dreams of yesterday“*

Placebo – *Come home*

— Un, doi, trei și... SHOT! urlăm în cor ca niște descrierați.

Știm că pierduse. O privim în ochi și ne dăm seama că e des-
tul de luată. Ne zâmbește rușinată. Rămăsese în sutien și chiloți.
Chiloți cu dantelă, din aceia de care cred femeile că ne plac nouă
băraților în mod special, că ne excită în plus. De parcă am pu-
tea avea un surplus de erecție la o erecție deja stabilită în vintrele
noastre. Dă păhărelul de vodcă pe gât, fără să se schimonosească.
E clar până și pentru ultimii sceptici că s-a îmbătat.

Jucăm Boltz combinat cu poker pe dezbrăcate. Pedepsa este
dublată de faptul că, dacă pierzi, pe lângă obligatoriul pahar de
alcool, trebuie să te descotorosești și de un articol vestimentar. E
un joc pe care-l inventasem cel mai probabil pentru a ne destresa
sexual; un mijloc de a scutura de pe umeri taciturna tensiune
care ni se depune acolo pe zi ce trece.

— Dezbracă-teeeee! țip vesel către Funny.

O cheamă Alina, dar noi o poreclisem Funny pentru că ni se pare amuzantă. Stupid, știi, dar, dacă te apuci să dai porecle în momentele în care ești prea beat să mai nimerеști veceul, e clar că mintea ta nu va concepe ceva inteligent.

— Dau jos sutienul sau...? întrebă Funny arătând spre pubis.

— Tu alegi, îi răspunde cineva.

Este atât de intoxicată cu vodkă, încât uită regulile jocului. Se ridică de pe scaun și începe să-și scoată chiloții. Își pierde repede echilibrul și, în curând, ajunge să ne privească de pe orizontală, cu niște ochi întredeschși în care se citește fiecare gram de tărie pe care l-a băut până acum. Nu reușește să scape de chiloți, dar un sân îi părăsește sutienul în timp ce se prăbușește.

— Căcat! Și acum cum o mai bag în pat? întrebă unul dintre băieți.

— Simplu. O iei în brațe și o arunci pe saltea. Apropo, ai grijă să-i bagi țâța la loc, că i-a ieșit, îi răspunde o fată, glumind.

— Haha! Ce spirituală ești!

— Sunt, nu sunt, măcar nu mă plâng că nu pot să i-o trag uneia pentru că am lăsat-o să se facă mucii. Mucii. MUCI!

— Da, mă, am înțeles, i-o retează cu acreală. Hai c-o bag în pat și mă pun lângă ea. Poate, poate, tot iese ceva.

— Da, du-te, du-te! îi urlăm nepăsători.

O ridică de mâini și apoi îi trage restul trupului de pe podea, ca și cum ar căra un cadavru. Tipul pare sculptat în marmura lui Michelangelo; un biet David care încearcă să evadeze din crusta infinită a pietrei cu cel mai de preț lucru al său: trupul femeii iubite. Ah, ce bine ar fi dacă imaginația mea ar grăi adevărul, dacă acest trup tânăr de bărbat, bine închegat, ar purta o dragoste reală către acel trup adormit! Acel trup de femeie cu țesături doar în locurile pe care societatea le cataloghează ca fiind intime.

Nu. Nu o iubește. Nu îl iubește. Se doresc sau nici măcar, căci el nutrește față de ea o simplă poftă carnală. De n-ar fi fost mai

devreme beată, ci trează, nu l-ar fi băgat în seamă; nici nu i-ar fi transmis semnalele care să-l facă pe el să creadă că îl dorește în ea. De fapt, nu îl dorește pe el și nici el nu se dorește prea mult timp în ea. Doar o scurtă incursiune prin care vrea să scape de propria încărcătură sexuală. Vrea să armeze și să-și extirpe glonțul din mădular. Splendid. Ce imagine. Ce tinerețe. Ce lume.

— Bă, mai băgăm o sticlă dup' asta? exclamă unul dintre băieți.

— Păi, mai avem bani? îi zic privindu-l sincer, neafectat de aburii alcoolului.

Cea mai mare cantitate de băutură s-a oprit în stomacul lui Funny. Eu abia dacă băusem două păhărele, și asta la intervale lungi de timp, așa că îmi este fizic imposibil să mă îmbăt. Dimpotrivă, îmi este chiar sete.

— Mai avem. Luăm de la Funny din geantă, că și așa e rangă. Știi cum e: cine bea, plătește, hăhă!

— Deci n-avem, dar o curățăm pe Funny de bani, îi întrerup eu distracția de moment, în același timp blegindu-i credința că a făcut cine știe ce calambur amuzant.

— Nu-mi spune că ți-e milă de ea. Te-oi fi amoretat subit, e? îmi trânteste replica.

— Dacă mă amoretăm de ea, cred că făceam totuși un pas sau doi în sensu' ăsta.

— Eeee... Poate nu te țin o-u-țe-le, îmi zice privindu-mă cu ochi iscoditori, reci și totuși înfierbântați, ca și cum ar palpa la propriu niște testicule.

— Bine, cedez eu și scot o hârtie de o sută de lei. Ia ce vodkă vrei. De restu' să-mi iei un Kent opt.

— Oooo! exclamă ca un măgar în fața unei căruțe pline cu fân. Ce-o să se bucure Funny când o să afle mâine dimineață că are un prinț care o iubește în secret!

Îl las în beția lui, să se felicite pentru deconspirarea marelui meu mister. Îl expediez din priviri până la magazinul non-stop

de la colț și îi aștept cu înfrigurare întoarcerea, mai am doar o singură țigară în pachet. O aprind, savurând fiecare fibră a țesăturii tutunului. Ceilați mă privesc joviali și șușotesc între ei. Nu mă interesează bârfa lor de doi bani. Niciunul dintre ei nu îmi este prieten. Mai puțin cel care a plecat la magazin și cea care doarme. Funny și Nema.

Mă gândesc să mă duc să văd ce face Funny; dacă nu încercă s-o violeze băiatul care a cărat-o în pat și care s-a așezat binevoitor și neinvitat lângă trupul ei inert de somn și de beție. Dar, ca orice alt gând de bun samaritean, și ăsta a rămas la stadiul de idee. Îmi savurez țigara, cuprins de gânduri. Mai bine zis, îmi savurez mucul de țigară.

Cer un pahar de suc de la gazdă. Îmi oferă o leșie de portocale, ce probabil fusese uitată în frigider de când lumea. Însetat, îl sorb cu lăcomie, indiferent la condițiile în care se prezintă. Îl așez pe marginea mesei, neștiind unde altundeva să-l pun sau ce să fac cu el. Pare un veritabil Gulliver printre celelalte pahare liliputane de vodcă.

Jocul ăsta stupid durează de prea multă vreme. Pauza invocată și concretizată de Nema mi se pare inoportună, pe moment, ne întârzie plecarea, dar încep să realizez cât de binevenită e, totuși. N-aș mai fi rezistat mult timp afișând același zâmbet ipocrit către niște oameni pe care doar Nema îi cunoaște cu adevărat și în sânul cărora ne-a aruncat fără milă.

O muzică ciudată, de rit psihedelic modern, se aude din boxele aflate în spatele meu. Pare un soi de interferență care imită zgârieturi pe o bucată de metal. Sunetul se repetă ciclic, la diferite intervale mai lungi sau mai scurte. Acea repetiție e linia melodică a piesei, ritmul intern după care o șleahță de oameni aflați într-un club ar dansa până la epuizare.

— Tare, nu? mă deranjează un băiat aflat în dreapta mea.

Îmi dau seama că se referă la muzica râgâită de boxe.

— Sigur. Cea mai tare, articulez eu un răspuns afirmativ,

după care îi rânjesc călduros, deși resimt că ne desparte, din punct de vedere uman, o răceală de gheață.

Îmi zâmbește, crezând naiv în ceea ce îi mărturisesc. La scurt timp, mai realizez că și dacă aș lăsa un cimpanzeu să rânjească în locul meu, pentru respectivul individ ar fi același lucru, din moment ce repetă întrebarea către oricine catadicsește să îi acorde atenție.

Nu știu dacă cineva o mai fi trăit același sentiment de inutilitate pe care îl simt eu în momentul ăsta. Senzația că mă aflu într-un loc în care nu vreau să fiu, cu oameni care nici ei nu mă vor lănga ei, dar care pretind că mă acceptă și mă înțeleg doar pentru că așa le transmit lor canoanele societății. Și nu e o senzație de tip superficial, angoasă bolnavă a tineretului din ziua de azi, incapabil de comunicare și empatie, ci un simptom al unei boli mult mai adânci, surd înrădăcinate în pielea crudă a organismului meu.

Îmi simt fiecare membru al trupului atrofiat ca după o beție cruntă, o beție pe care nu am încercat-o niciodată, dar în ale cărei mreje mă simt extraordinar. Gust cu fiecare por al pielii inerția clipei, deși în jurul meu se desfășoară felurite jocuri sexuale de obârșie dionisiacă. Îmi întorc privirea către fereastră și zăresc un licăr de lumină la un apartament de vis-a-vis de clădirea în care mă aflu. Privesc în acea cameră, în acea intimitate, fără să am vreun sentiment de pudoare. Tot ceea ce se numește morală și etică m-a părăsit demult, în fragedă tinerețe; acum mă las intoxicat de noțiunile dureroase ale anormalului.

Îmi torn niște vodcă, din ce a mai rămas pe fundul sticlei. O sorb cu lăcomie, cu pofta primului pahar de alcool pe seara asta. Resimt în gât setea tuturor oamenilor din toate timpurile și toate universurile, paralele sau trapezoidale, ca și cum toată existența umană se contopește în trupul meu jilav. Privesc cu ochii deschiși tot neantul în care mă incarnez doar ca să aflu adevărul ființei mele. Nu reușesc să deslușesc nimic; doar oameni și chipuri

de oameni care se siluie prin varii nuanțe ale unor procedee mereu constante: alcool sau sex. Oftez și răbufnesc în sinea mea, de parcă aş prevedea și prevesti apocalipsa. Pe moment, chicotesc realizând ridicolul gândurilor.

Abia când se întoarce Nema cu sticla de vodcă mă trezesc din intima reverie, doar ca să aflu că fusesem înșelat de demonul singurătății. Inutilitatea propriei ființe este identică cu a oricărei alte persoane dintre cei care se perindă în jurul meu în această încăpere. Nu mai simt nevoia să plec, dar nici să particip activ la joaca celorlalți.

— E la fel de dulce ca o piatră, zice băiatul care a însoțit-o pe Funny în dormitor, dându-și abia acum seama că fusese biet cărăuș al unei fete adormite.

Mă liniștesc auzindu-l, știind cu certitudine că nu a primit nimic din ceea ce își dorește. Îi zâmbesc tâmp, el neînțelegând, probabil, care e sursa euforiei mele subite. Nema îmi observă chipul parșiv și diabolic, dar consideră că e mai bine să tacă din gură, ca nu cumva furia insului abandonat și afumat să degeneze într-o bătaie.

— Hai, desfă-o, că mi-e sete, mai zice un altul care abia a apărut de la baie. Dă-l încolo de joc. Hai să bem ca bărbații. Mi-e o sete de mor! decretează el, asemeni unui veritabil șef de stat care cunoaște tot ce e mai bine pentru supușii lui.

Sunt de acord, știind că m-am săturat să beau cu țârâita. Îmi îndrept paharul – în care anterior savurasem zoaiele cu aromă de portocale oferite de gazdă cu atâta dărnicie – către Nema, cel care oficiază această nereușită ieșire între prieteni. Mă las pe spate, afundându-mă în scaunul inconfortabil și sterp. Îmi aprind o țigară din pachetul nou și îi îndemn pe toți să se servească singuri. Cât de curând, mă văd acompaniat într-un nor de fum.

Gazda dispare în dormitor, probabil urmând exemplul lui Funny. La masă se mai găsesc încă doi băieți, în afară de mine și Nema. În jurul nostru, pe cele două canapele așezate față în

față una de cealaltă, se află două cupluri care își scormonesc prin trupuri dragostea pe care nu sunt în stare să și-o arate. Noi, cei de la masă, încingem până dimineața un joc de șeptică. L-am fi jucat pe bani, dar nu mai avem niciunul dintre noi vreo para chioară, așa că ne rezumăm la a alcătui echipe de câte doi și a ne afișa trufia în cazul în care câștigăm. Lâncezesc astfel până pe la șase dimineața. Când mă trezesc din beție, aflu cu răceală și falsă îngrijorare că Funny s-a mutat din dormitor în toaletă, unde vomită de zor. Împreună cu Nema, o ridic de la nivelul closetului și o spăl neglijent pe față. S-a trezit și a decis că e timpul să plecăm acasă. Locuim toți trei pe undeva prin centru, într-un apartament de două camere. Eu singur în sufragerie, iar Funny și Nema în dormitor. Deși n-o arată, Funny și Nema sunt împreună de vreo doi ani.

Sfârșit
fragmente din carte